

CHRISTOFFER
CARLSSON

JEDNOOKÝ KRÁLÍK

CHRISTOFFER
CARLSSON

JEDNOOKÝ KRÁLÍK

**CHRISTOFFER
CARLSSON**

JEDNOOKÝ KRÁLÍK

panteon

Ze švédského originálu
Den enöda kaninen
Piratförlaget, Stockholm 2011

Copyright © Christoffer Carlsson 2011
Published by arrangement with Pontas Agency, Spain
Copyright © 2014 by Panteon
Cover © 2014 by Emil Křížka
Translation © Hana Švolbová & Linda Kaprová 2014

Panteon, Staroměstské náměstí 89, 293 01 Mladá Boleslav
www.knihypanteon.cz | www.facebook.com/knihypanteon

Přeložily: Hana Švolbová a Linda Kaprová

Návrh obálky: Emil Křížka

Sazba: DTP Panteon

Tisk a vazba: CPI Moravia Books, Pohořelice

Printed in the Czech Republic.

ISBN 978-80-87697-22-1

*Pro Melu,
která dokáže z obtížného udělat tak jednoduché a zároveň je
příkladem toho, jak zdánlivě jednoduché mnohdy ve skutečnosti
bývá nesmírně složité.*

*„The greatest danger, that of losing oneself,
can pass off in the world as quietly as nothing.”*

Søren Kierkegaard, *The Sickness Unto Death* (1849)

MLUVILO SE o tom jako o vyřizování účtů, a nejspíš to tak i doopravdy bylo.

Sedmnáctého července, uprostřed dlouhého léta, které jako by nemělo nikdy skončit, zaplnil titulní stránky novin podexponovaný letecký snímek zachycující scénu kolem domu z ptačí perspektivy. Mrtvá těla, z výšky tak maličká a ve tmě skoro zářící, evokovala představu amerických gangsterských filmů z padesátých let. Tak brutálních, a přesto tak klidných, téměř nevinných. A u fotografie popisek. VYŘIZOVÁNÍ ÚČTŮ V DALENU.

Mezi reportéry bulvárního tisku zjevně vládla určitá nejistota ohledně toho, co se vlastně stalo. Někteří tvrdili, že se původně jednalo o „čtyři muže a dvě ženy ve věku kolem dvaceti let“, kteří spolu s „vysoce postavenými členy skupin organizovaného zločinu“ (deník *Aftonbladet*) nějakým způsobem zapříčinili smrt sedmi lidí. Problém byl ten, že se jim podařilo rozpoznat pouze čtyři těla – kde jsou ta zbylá tři? V domě? Nemají zatím dostatek informací.

Jiní reportéři to zase nazývali „vyřizováním účtů v podsvětí, při němž byli zabiti nevinní“ (deník *Kvällsposten*). Tentokrát nás mělo být pět chlapců a jedna dívka v pubescentním věku

(sedmá osoba chyběla). Další pak spekulovali, jestli se nemohlo jednat o nesnášenlivostí motivovaný zločin s vazbami na pravicový extremismus, protože vyplynulo, „že nejméně jedna z obětí byla homosexuální“ (deník *Expressen*).

Televizní vstupy zabíraly divokou přírodu, mohutné jehličnaté stromy, jejichž větve se měkce pohupovaly v teplém letním větru. Mezi nimi prosvítal kdysi bílý dům, vozidla zásahové jednotky a jejich posádky a modrobílé policejní pásy. Policie se k věci vyjádřila a popsala ji poněkud rozporuplně, avšak mediálně působivě jako „krvavou idylu“ (Švédská televize v hlavní večerní zpravodajské relaci).

Regionální tisk označil Dalen za „místo zármutku“ (*Hallandsposten*) a nás nazýval oběťmi (*Hallands Nyheter*). Přední novináři a experti se navzájem vyzývali k tomu, aby „vyvrhnutí byla poskytnuta pomoc“ (citát pochází z *Dagens Nyheter*, ale slyšel a četl jsem asi desítku variací na tentýž výrok).

Po prvním šoku, noci strávené v nemocnici a poté, co mě odvezli do domu mého dětství, kde jsem se pokusil kartáčkem vymýt zaschlou krev, která uvízla za nehty, se naproti mně u našeho kuchyňského stolu posadil policista jménem Dante Thomsen.

Pochází prý ze Stockholmu. Přestěhoval se po nezdařeném vyšetřování, které skončilo tím, že čtyři lidé přišli o život a viník uprchl za hranice.

Zasmál se sám sobě a prohlásil, že by se to dalo chápat jako únik. Ale takhle si město nepředstavoval. Bylo příliš tiché a příliš malé. Každá fáma i událost se tu šíří až moc rychle. Tak rychle, že se to vymyká kontrole. Odpověděl jsem, že to byl jeden z důvodů, proč jsem se odtud odstěhoval.

„A kdy to bylo?“ zeptal se a mně došlo, že jeho vyprávění zatím bylo jen trikem, jak mě přimět, abych promluvil.

Řekl jsem, že nechci odpovídat na žádné otázky. Viník z jeho případu, ten, co uprchl za hranice, se tou dobou právě nacházel v jistém autě, pravděpodobně na cestě do Stockholmu. Dokonce jsem znal i registrační značku, protože to bylo Lukasovo auto.

Vzpomínám si na naše mlčení a na ten pocit, že se všechno hroutí. Vzpomínám si na tu prázdnotu a jak v kuchyni hrálo rádio, ve kterém kdosi zpíval *we feel nothing, so we search for nothing, so we achieve nothing, love*.

Sedmnáctého července, kdy uprostřed ospalého prázdninového Švédska na dovolené všechno skončilo, jsem byl zpátky v rodném městě něco přes měsíc a půl.

ČÍM DÁL VÍC se podobám otci. To mi řekla máma, když mě na konci května vyzvedla na letišti.

„Čím dál víc se podobáš Peterovi,“ povídá a vyjede autem z parkoviště.

Nechal jsem si narůst vlasy. Tak možná proto. Z reproduktorů se ozývá Frankie Lymon and the Teenagers, *lovers awake at the break of day, why do they fall in love?* A já cítím silnou vůni matčina parfému, vedro v autě a jak se mi lepí tričko na záda, když se o ně opřu a zavřu oči.

„Čím dál víc se podobáš babičce,“ opáčím já.

„Touché.“

Když jsem babičku viděl naposledy, někdy před dvěma lety, byla už tak stará zestárlá, že mě nepoznávala. Něco mě na tom děsí.

Propletu prsty a dívám se z okna. Máma hovoří o počasí, o nadcházejícím létě, o dovolené a cestě do Paříže, kterou s mým otcem v červenci podniknou, jaké květiny si pořídila a o našich sousedech, kteří odmítají přestat sekat trávu, přestože je po desáté večer, a o práci na správě sociálního zabezpečení, o turistech, kteří brzy začnou přijíždět, a o studentském průvodu, který asi za týden bude procházet městem. Chvilí mlčí a pak začne zase o počasí.

Zaobírám se elementárními myšlenkami. Je pondělí. Mám kocovinu. Tři hodiny spánku po noci strávené u jisté Isabelle nebo Isabelly. Vracím se do rodného města. Cestu letadlem jsem strávil pitím kávy s nasazenými slunečními brýlemi. A teď tohle. Že se čím dál víc podobám otci.

„Jak se mu vede?“

„Ale jo.“ Projíždíme městem a mně připadá, že vypadá přesně tak, jak jsem ho opustil. A přesto ne. „Je samozřejmě trochu unavený. Myslím, že toho má v práci hodně. Ale jinak to jde.“

Nejsem si jistý, jak bych to měl vykládat, a tak na to neřeknu nic. Za chvíli projíždíme kolem bazénu, kam jsme na gymnáziu chodili na plavání. Zavřu oči, protože budova je na slunci tak bílá, že mě oči pálí i navzdory slunečním brýlím.

„Davide, já chápu, že jsi unavený, ale snad si můžeš alespoň sundat ty sluneční brýle.“

Nevyslovila to jako otázku. Svět se vmžiku rozhoupá a já najednou nevím, jestli jsem vzhůru. Sundám si sluneční brýle a matka se zeptá, jak dopadla zkouška.

„Dobře.“

„Z čeho to bylo?“

„Z morálky,“ odpovím, a jak teď píšu, skoro se při pohledu na to slovo musím smát.

To Lukas chtěl, abych přijel co nejdřív. Zavolal mi jednou večer v dubnu a oznámil mi, že má kocovinu a že se spálil na sluníčku.

„Jak se můžeš spálit na sluníčku v dubnu? Ty jsi někde byl?“

„Ne. Něco ti chceme ukázat.“

„My?“

„Co?“

„Říkal jsi ‚chceme‘.“

„Aha. Já, Martin, Rickard a sourozenci.“

Martina s Rickardem jsem znal. Taký pocházejí z Dalenu a chodili jsme spolu do školy. Tušil jsem, kdo mají být ti sourozenci. Julian a Justine. Když jsme byli malí, kolovaly o nich různé řeči.

Dalen je jedno z míst, kde můžete stát zády k nějakému muži, co tvrdí „Dovolte, abych vám představil svou ženu a sestřenici“, a když se otočíte, zjistíte, že mluví o jedné a téže osobě. Bratřenci a sestřenice se berou. Stane se, že sourozenci mají děti a reprodukují své genetické mutace. Kdysi dávno se něco nepovedlo. V některých částech města žijou lidi s výrazným spodním předkusem, malýma šilhavýma očkama, s příliš krátkýma nohama a rukama, příliš kulatým obličejem. Když mluví, zní to, jako by se jim slova nevešla do pusy.

„Přijed' co nejdřív,“ vyzval mě Lukas.

„Co ten spěch?“

„Jen taková věc. Nic zvláštního.“

Vzdálenost mezi námi mi teď připadá nepřírozeně veliká. Vyrůstali jsme s Lukasem společně, ale na Dalen jsme měli odlišný pohled. Pro něj byly vesnice a nedaleké městečko velké dost. Na mě to vše působilo klaustrofobně, sociální bubliny, ve kterých se obtížně dýchalo. Tak jsem si podal přihlášku a dostal se na základní kurz filozofie na Stockholmské univerzitě. A i když tohle vzdělání nemá vlastně žádnou budoucnost, nelituju toho.

Ve sluchátku praskalo a chrastilo. Znělo to, jako by Lukas stál uprostřed vichřice.

„Uvidíš, až přijedeš,“ řekl nakonec. „Ale je to hustě cool.“

„Hustě cool?“ opáčil jsem.

„Tak se to tam v metropoli říká, ne?“

Pokrčil jsem rameny, i když mě nemohl vidět.

„Asi jo.“

„Tak přijedeš?“

Někdy člověk dělá rozhodnutí, která nedokáže vysvětlit. Jsem člověk, který dokáže své plány měnit, chce zjistit, jaké důsledky věci přinesou. Můj bratr se o tom jednou vyjádří, že všechno musím hnát do krajností. Zrovna tohle léto jsem do svého rodného města vůbec jezdit nechtěl. Měl jsem v plánu pracovat u pokladny v jedné samoobsluze v Solně.

A tak předpokládám, že právě proto jsem slíbil, že přijedu.

Nikdo nejspíš neví, odkud Dalen své jméno získal. I když slovo samotné znamená „údolí“, žádné údolí to není.

Je to nevelká vesnice s nějakými šesti sty obyvateli, natěsnaná deset kilometrů od pobřeží u hlavního tahu, který vjíždí do Smålandu rovně jako most. Když sem přijedete z města po hlavní silnici moc rychle, projedete ji za pár sekund a minete ji. To potká většinu těch, co sem jedou poprvé.

V červenci, když dorazí letní hosté a turisté, se počet obyvatel zdvojnásobí. Najdete tu koloniál, kde si můžete objednat i léky z lékárny a při kterém funguje i maličká kavárna a rychlé občerstvení, pizzerii, pár místních živnostníků v podobě autolakovny a malého truhlářství a několik zrezivělých továrních a průmyslových hal. Obrovská slupka staveb, to je diné, co zbylo po staré rafinérii rodiny Valldemanových. Stojí tu prázdné a opuštěné, co já si pamatuju. Občas se tu v létě organizuje autobingo. Na okrajích Dalenu, kde pozemky stojí až čtyřikrát víc než v centru, stojí letní sídla a chaty, stánky a půjčovny kánoí.

Pro člověka, který není odsud, jsou místní nevypočitatelní. Když zazvoníte u dveří a zeptáte se na cestu k někomu nebo někam, může vás stejně tak dobře přivítat brokovnice s dvojitou hlavní jako talíř s čerstvě upečeným chlebem a domácí marmeládou. Místo i jeho obyvatelé v sobě nesou určitou syrovost,

ukoptěnou a selskou ryzost, vůči níž jsem se naučil pociťovat závist i opovržení. Patří k těm místům, která jsou tak malá, že o sobě obyvatelé vědí do té míry, že příjmení jsou tu vlastně zbytečná.

Ulice tady nesou názvy jako Mýtina Na Budoucnosti, U Šťestí a Ke Kapličce, a když s matkou dorazíme k domu, kde jsem vyrůstal, když zastavíme na naší příjezdové cestě, něco se ve mně převrátí. Ten světlemodrý přízemní domek nese v temném zákoutí svého srdce vzpomínky mého dětství, vzpomínky na mou vzpouru a útek.

„Jenom vyberu schránku,“ oznámí máma, a zatímco vybírá poštu, prohlížím si svůj odraz ve zpětném zrcátku a uvědomím si, že jsem si zase nasadil sluneční brýle. Sundám si je, vystoupím z auta a ze zadního sedadla si vezmu tašku.

„Kde je táta?“ zeptám se cestou k bílým vchodovým dveřím.

„V práci. Vždyť jsem ti to říkala v autě.“

„Neříkala.“

„Ale ano.“

„Ne.“

„Tak šup dovnitř.“

Otevře dveře a já vstoupím. Odkudsi se ozývá puštěné rádio. Zuju si boty a pokračuju do nitra domu. Projdu kolem bratrova pokoje. Vypadá netknutý ode dne, kdy se odstěhoval.

„Kde je Markus?“ zeptám se.

„Nemám ponětí,“ odpoví matka z kuchyně. „Nemluvila jsem s ním. Asi v práci.“

Pak povídá něco o tom, že dnes někam jede. Vyjde dveřmi ven a za chvíli auto zmizí z příjezdové cesty. Jsem sám.

Můj pokoj vypadá přesně tak, jak jsem ho po Vánocích opustil. Jediný rozdíl je v tom, že televize, stereo a starý počítač jsou o čtyři měsíce míň moderní. Lehnu si do postele s rukama pod hlavou. Sáhnu si dlaní na čelo a snažím se poznat, jestli nemám horečku. Asi mám.

Čas se zastavil. Čekám, až Lukas zavolá.

Až tehdy si vzpomenu na obraz, který visí v chodbě před mým pokojem. Vidím na něj otevřenými dveřmi. Je to stará malba nějakého obskurního stockholmského malíře inspirovaná Jacksonem Pollockem. Pozadí je bílé a malbu tvoří jen stovky červených skvrn od štětce. Klidně by to mohla být krev. Jako malý jsem se toho obrazu bál. Když jsem přivřel víčka, rozpoznával jsem ve skvrnách rudé oči. Vyhnu se mu pohledem.

Lukas nevolá. Jediné, co zbývá, jsou krvavě rudé skvrny od barvy, rádio kdesi v domě, které zpívá *what in the world could make you so blue?*, pocit nejistoty a že se čím dál víc podobám otci, a za chvíli mě přemůže spánek.

Když Lukas konečně zavolá, vzbudí mě. Za očima se mezitím zhmotnila bolest, takže když se otočím pro mobil na nočním stolku, všechno tepe.

„Ty spíš?“ diví se.

„Ne.“ Mhouřím oči. „Nebo já vlastně nevím. Možná. Kolik je?“

„Půl druhý. Seš doma?“

„Doma?“ opáčím zmateně. „Jsem v Dalenu.“

„Tak já pro tebe přijedu.“

Tak málo chybělo, abych tu zůstal. Uváznu. Připadá mi, jako bych unikl v poslední vteřině a jako by to byla náhoda, jako bych měl štěstí, protože to mohlo klidně potkat někoho jiného.

Sedím na sedadle spolujezdce v Lukasově autě a kouřím cigaretu. Lukas nás veze skrz Dalen. Vždycky byl příšerně hubený, ale od té doby, co jsem ho viděl naposled, zhubnul ještě víc. Jako by jediná změna v životě byla, že už přestal jíst úplně.

V autě se vznáší nezaměnitelný pach marihuany.

„Nasrat,“ povídá Lukas do telefonu. „Já už pro něj nebudu dělat ani za nic. To si radši seženu peníze sám.“

Lukas telefonuje se svou sestrou, se kterou jsem se kdysi skoro vyspal, a baví se o jejich otci. Sestra nejspíš nestihne na jeho slova zareagovat, protože Lukas hovor ukončí. Pak si vzdychne.

„Pozdravuje tě,“ oznámí.

„Taky ji pozdravuj.“

Potáhnu z cigarety. Lukas stiskne tlačítko na stažení okénka a vyzve mě, abych špačka vyhodil oknem. Vzduch, který zavane zvenku, je teplý a těžký. Z náprsní kapsy košile vytáhne jointa.

„Dej si radši tohle.“

Vyhodím cigaretu, vezmu jointa mezi palec a ukazováček a vložím si ho mezi rty.

„Zavři, ať si můžu připálit,“ zamumlám a cvaknu zapalovačem.

Lukas stiskne tlačítko a okno se zavře. Zapálím si joint a zhluboka se nadechnu kouře. Je modravě šedý a sladký.

„Ty vole, já tě tak rád vidím.“ Vezme si ode mě jointa. „Je to dlouho.“

Zaparkujeme na odpočívadle ve skrytu lesa a mlčky kouříme.

Tady u silnice rostou silné staré stromy tak těsně u sebe, že je to, jako by se člověk díval do tmavé zelenohnědé zdi. Kmeny jsou staré a mohutné a vypínají se k nebi do takové výšky, že se vršky těch, co lemují silnici, skoro opírají o sebe a vytvářejí tunel. Řada stromů dál od silnice je mrtvě rezavá. Les je tu příliš hustý, aby jím proniklo světlo a udrželo je naživu.

„Chyběl jsi mi,“ povídá.

„Ty mně taky.“

Odfrkne si. Ospale, ne tak agresivně, jak se asi snažil.

„Blbost.“

„Ne, vážně.“ Uvědomím si, že se mi plete jazyk, a musím se kousnout do rtu, abych se tomu nezačal hihňat. „To s těma penězma,“ pokračuju. „Dělej to jako já, než jsem se odstěhoval. Jdi na pracák.“

Lukas zdvihne obočí.

„Tobě se to nedoneslo, co? Už mám po srandě,“ uchichtne se. „Nejdřív trvalo asi dva měsíce, než jsem si to vyběhal. Pak mě nutili, abych si hledal práci. A to mi za měsíc dávali sotva nějakou tu tisícovku. Tak jim povídám, že jsem práci tak trochu hledal tuhle a támhle, u Elos Bygg, v supermarketu a tak. Ale oni tam zavolali, aby si ověřili, že jsem tam fakt hledal místo.“ Rozesměje se na celé kolo. „Což jsem nehledal.“

„Tak ti zarazili podporu?“

„Jo. Dokonce jsem jim to musel zpětně doplácet.“ Znovu se rozesměje. „Nakonec mi jednu práci fakt nabídli. Skladník v nějaký fabrice, v Hyltebruku.“

„Aspoň něco.“

„V Hyltebruku, Davide.“ Šlehne po mně pohledem. „A sklapni, než začneš mluvit jako můj táta.“ Lukas zavrtí hlavou. „A kromě toho... Kolik peněz bych z toho měl? Nějakej ten litr na měsíc. Pár zsranejch drobnějch. Takhle jsem na tom já, Rickard, Martin, všichni. Dokonce i Julian s Justine, a to přece jen bydlí aspoň sami. V bytě. Ten systém je na hlavu. Tohle je mnohem lepší.“

„Co je ,tohle‘?“

Mrak v Lukasově mysli se rozplyne, ústa rozšíří úsměv a jemu je zase dvanáct let. Má veliké, vnímavé oči a ve tvářích dolíčky, které se prohloubí, když se usmívá. Plavé a rozčuchané vlasy mu padají do čela. Je z něj zase kluk, kluk z pohádky, co z kouzelných kalhot tahá stokoruny.

Nastartuje auto, které s neochotným zakašláním vyjede

zpátky na hlavní silnici, a z regionální stanice rádia začne Band of Horses zpívat *gonna take a trip to Laredo, gonna take a dip in the lake, oh, I'm at a crossroads with myself, I don't got no one else...*

„Uvidíš,“ povídá Lukas.

Po pár kilometrech Lukas položí jointa na gumovou podlážku auta a uhasí ho botou. Pak auto stočí rovnou do lesa. Ani nestihnu vykřiknout, jen se dívám a vnímám, jak se auto vrhá do větví, které šlehají a odírají boky a střechu volva. Několik sekund se pohybujeme vlhkou, černou temnotou a pak se na jednu vynoříme na opačné straně.

„Já myslel, že je tady jenom les,“ divím se.

„To já taky,“ odvětlí Lukas. Popojede ještě několik metrů a zastaví.

Příroda a stromy se před námi rozevěřely. Odhrnuly se stranou jako opona a za nimi se objevil domek. Stojí na otevřeném štěrkovém plácku, který nepůsobí zrovna udržovaně; tu a tam z něj jako uhry na tváři pubertáka vyrůstají nepravidelné vysoké trsy trávy. Celý pozemek, nebo co to vlastně je, rámuje stěna jehličnatých stromů, tak hustých a temných, že v jasném slunečním svitu působí, jako by byly černé. Dlouhé, silné kořeny vylézají z půdy, plazí se po štěrku jako tmavá chapadla a zase mizí do země.

„Otevři příhrádku,“ vyzve mě Lukas, a když to udělám, požádá mě, abych vytáhl schránku, která v ní leží.

Schránka není velká. Vysoká je asi jako typická knížka do kapsy a je natřená červenou barvou. Na potězkání mi připadá lehká. Lukas si ji vezme, otevře dveře auta a vystoupí.

Zapípá mi telefon. Přišla zpráva z čísla, které neznám, s textem *to ses ani nerozloučil?* Pochopím, že to musí být ta holka, u které jsem strávil noc. Isabelle nebo Isabella. Uplynulo sotva pár hodin, co jsme se viděli.

Vystoupím z auta a vzduch na mýtině je tak nehybný a svěží, že mě uklidní. Únava ze mě stekla a já cítím, jak se moje mysl projasnila. Jako bychom prošli jakousi arkádou, bránou z jednoho světa do druhého.

Dům je dřevěný, patrový, s šikmou střechou, která přesahuje nad verandu. Ke dveřím vedou schody z tmavého dřeva a dole pod nimi stojí Martin s Rickardem a tiše se spolu baví.

Martin působí uvolněně, ruce má zastrčené v kapsách džín a sluneční brýle si zavěsil do výstřihu svého tmavočerveného tílka. Je ušmudlané, nevyprané. Rickard vypadá napjatě a zmateně. Vrtí hlavou na něco, co říká Martin. Ten zareaguje pokrčením ramen. Rickard si všimne Lukase a křečovitě zvedne ruku na pozdrav. Lukas pokývne a ukáže schránku.

„Nečekal jsem, že přijedeš takhle brzo,“ podotkne Martin.

„Alarm nebyl zapnutý,“ vysvětluje Lukas. „O čem se tu bavíte?“

„O ničem,“ odpoví Rickard a koutkem oka se podívá na Martina.

„O ničem,“ potvrdí Martin a vytáhne ze zadní kapsy kalhot jointa.

„Nazdar, Davide,“ pozdraví Martin, potáhne z jointa a podá ho Rickardovi. Ten si taky potáhne s nepřítomným pohledem upřeným na své sandály.

Lukas pokyne rukou k domu, jako by ho chtěl představit.

„Zírej.“

„Barák,“ konstatuju. „Tos chtěl, abych sem přijel proto, abych se podíval na nějaký barák?“

„Náš barák,“ upřesní Martin.

„Nebral jsem ho jako náš.“ Lukas pohlédne na Martina. „Ale asi fakt je.“

Prohlížím si jednopatrovou stavbu, která tu před našima očima vyrůstá ze země. Zdi jsou bílé a barva se z nich odlupuje,

jako by se dům chystal svléknout kůži. K mému překvapení se zdá, že okna nejsou vytlučená, a k modré obloze se tyčí starý komín. Kolem se povalují prázdné plechovky od piva, plastové lahve, slupky od banánu, krabičky od jídla, ostatky starého trička a nějaké šaty.

„Počkáme na ostatní,“ povídá Lukas a všichni se posadíme na schody k verandě.

„Říkal jsem už, že jsem si podal přihlášku?“ ozve se po chvíli Rickard.

„Na co?“ zeptá se Lukas.

„Takže pojeděš?“ zeptá se Martin a sevře rty.

„Jo. Jestli se dostanu. Ale snad jo.“

„Ekonomka v Göteborgu.“

Kradmo se podívám na Martina. Nic neříká, jen se dívá na své ruce. Dům trůní za našimi zády, poskytuje nám stín a všechno je nesmírně nehybné. Voní to létem.

„A to bys jel kdy?“ chce vědět Martin.

„Tak nějak za dva měsíce.“

Mezi stromy se vynoří Julian s Justine – sourozenci. Zamávají na nás. Julian vede kolo. Na sobě má světlé bermudy a bílé tričko, Justine přichází v lehkých bílých šatech, které odhalují lýtka. Je krásnější, než jsem si ji pamatoval. Martin se na ně mdle usměje. Julian mu úsměvem odpoví a Justine nám na schodech pokývne na pozdrav.

„Kdy sis podal přihlášku?“ zeptá se Martin.

„V dubnu.“

„Proč jsi neřek...“ začne Martin, ale Rickard chvatně vstane a zeptá se Juliana s Justine, jestli někdo z nich nemá cigarety, a Martin svou otázku už nedořekne.

Pozdravím se s Julianem a Justine. Vítají mě a já z toho nemám dobrý pocit, i když pořádně nevím proč. Justine vezme mou ruku do své a dívá se na mě svýma velkýma zelenýma očima.

„Co si sednout venku?“ navrhone Lukas. „Když je tak pěkně.“

Julian vytáhne ze zadní kapsy bermud měkkou krabičku červených princek, vyklepne z ní jednu cigaretu a podá ji Rickardovi.

„Proč ne,“ povídá Julian a já koutkem oka zahlédnu, jak si Martin s Rickardem vymění dlouhý pohled. Pak se Rickard celý nesvůj odvrátí.

„Všechno v pohodě?“ diví se Lukas a já nejdřív nepochopím, že mluví na mě, dokud mi nezaťuká na paži.

„Co? Jo. Já nevím, asi jo.“

„Tak pojďte.“

Lukas položí tmavočervenou truhličku do štěrku a my si posedáme do kruhu.

„Ta je ale malá,“ poznamená Justine.

„Čí to bylo?“ zeptá se Julian, který se posadil se zkříženými nohama vedle Justine naproti Lukasovi.

„Ylvy,“ odpoví Lukas.

Ylva je bývalá listonoška, která teď se špatnými zády a pár roky do důchodu vede Potraviny Ylva. Pomyslím si, co to s člověkem udělá, když vyrůstá ve světě, kde vlastně nikdo nepotřebuje příjmení. Pocítím intenzivní nutkání odsud utéct, nasednout na první letadlo zpátky do Stockholmu.

Lukas otevře šperkovnici a víko se tiše a měkce zvedne. Julian nakoukne dovnitř a Justine si pokradmu prohlíží Julianovy silné opálené ruce.

„Žádná sláva,“ shledá Julian a zamračí se.

Lukas vytáhne náhrdelník z tlustých stříbrných článků. Na nich visí modrá, červená a zelená srdíčka, hvězdičky a kostky.

„Je to vůbec pravý?“ zapochybuje Martin, vezme náhrdelník a potěšká ho v dlani. „Ale těžkej teda je.“

„Copak tohle vážně nosí?“ ohrnuje nos Rickard. „Vždyť je to příšerný.“

Martin odloží náhrdelník do šterku a Lukas na špičce prstu ukáže dva prsteny, nad kterými Julian vykulí oči.

„Tys jim vzal snubáky?“

Lukas se nejprve se zdviženým obočím podívá na Juliana a pak se obrátí ke mně.

„Máš s tím problém, Davide?“

„Ne.“

„Můžu si ho zkusit?“ ozve se Justine.

Lukas se pousměje a podá jí menší z prstýnků. Justininy ruce jsou bledé a čisté, krásně souměrné. Navlékne si šperk na levý prsteníček a zachichotá se.

„Ten je krásnej.“

„Ty jsi krásná,“ opraví ji Lukas a Julian se na něj tázavě podívá.

„Tak tys jim sebral snubní prsteny,“ vrtí hlavou Julian a zasměje se.

Má pozoruhodně bílé zuby a já bych rád věděl, jestli si je bělí nebo jestli to dělá jen sluneční světlo a blízkost bílých zdí domu. Lukas se usměje, jako by se usmál kluk, kterého někdo přistihl s bonbony po kapsách.

„Seš magor,“ poznamená Julian.

„To jsme všichni,“ vloží se do toho Justine a na té samozřejmosti jejích slov mě něco přitahuje. „Podívejte, jak je krásnej,“ řekne znovu a prohlíží si prsten na ruce.

„A ještě jsem našel tohle,“ oznámí Lukas a vytáhne ze šperkovnice stříbrnou brož.

Má tvar motýla s křídly měkkých, oblých tvarů a s drobným rýhovaným tělem.

Julian vrtí hlavou.

„Je mi jasný, že jsi dělal, co jsi moh, ale, ty vole...“

„Ještě jsi neviděl to nejlepší,“ brání se Lukas a podá brož Julianovi, který si ji od něj vezme s tázavým výrazem.

„A co?“

„Otoč to.“

Julian brož obrátí. Martin se k němu nakloní a na zadní straně brože čte:

„Devět set dvacet pět.“

„Sterlingový stříbro,“ vysvětluju a Lukas se zatváří spokojeně.

„Zlato to sice není,“ konstatuje Julian, „ale asi to bude kvalitní stříbro.“

„Tak to půjdem uklidit?“ pokývne Lukas ke šperkům před námi. „Už budu muset.“

Ostatní vstanou, ale Martin z nějakého důvodu zůstane sedět, a tak zůstanu sedět i já.

„Tak jdete?“ zeptá se Lukas.

„Za chvíli,“ řekne Martin.

Ostatní vyjdou po schodech na verandu a otevřou neza-mčené dveře. Zmizí v domě. Martin si lehne na záda do šterku a zavře oči před sluncem. Přímo před obličejem mu roste trs trávy. Utrhne si stéblo a strčí si ho do pusy jako cigaretu.

„Chápu, proč jsi chtěl pryč,“ řekne zvolna. „A že Rickard chce pryč. Taky chci pryč.“

„A kam?“ zeptám se.

Martin otevře oči.

„Nevím. Prostě pryč.“

„Nechali jsme přes noc otevřený okna, tak by to tu nemělo bejt zatuchlý,“ slyším Lukase z nitra domu. Když vstoupím, voní to tu čerstvě a suše, starým dřevem. Pod nohama nám vrže prkenná podlaha.

Celý dům jako by byl prošpikovaný mohutnými, tmavými trámy, které vedou od stropu k podlaze. V některých jsou zatlučené staré hřebíky, možná k věšení rámečků nebo obrázků. Místnosti od sebe dělí jen tenké stěny jako z překližky. Podlaha

v předsíni je z rovného a chladivého dřeva, které je na dotyk hladší, než vypadá. U jedné z dlouhých stěn předsíně stojí komoda z dob, kdy televize ještě nebyla na světě, a z krátké stěny dovnitř proniká čtvercovým oknem odpolední slunce. Vešel by se do něj lidský obličej, nic víc, a mě se zmocní podivný pocit, že ten dům je živoucí organismus, který dýchá, který může krvácet a potřebuje vodu, spánek a lásku.

Vstoupím do nějaké prázdné místnosti a pak do další, která asi bývala kuchyní. Všechny spotřebiče už někdo ukradl, zničil, vyrval ze zdi. Tapeta je ošuntělá a potrhaná, jako by kus vzal zavesé, když někdo odvěkl sporák. Ze stropu visí prasklá žárovka a Rickard s Martinem jako by se vypařili.

„Haló?“ zavolá Lukas z nějaké místnosti. „Tak jdete?“

„Jo,“ odpovím mu, otočím se a jdu najít Martina. Dům má zvláštní účinek na mé vnímání prostoru. Rickard vešel přede mnou, ale teď mám pocit, že ho mám v zádech. Musel jsem ho minout, když jsem vešel, aniž bych si ho všiml.

Uslyším, že stojí hned u dveří.

„Seš?“ chce vědět Martin.

„Ne,“ odpoví Rickard.

„Tak jak vysvětlíš to, co se stalo?“

„Nejsem.“

„Takže to nic neznamenalo, nebo co?“

„Přestaň, Martine,“ zasyčí Rickard.

„Proč?“

Z nitra domu se ozve Lukasovo hlasité zavolání, kde všichni vžijme, a já se vzdálím od Martina s Rickardem zpátky do domu.

NECHÁVÁM SE VÉST Lukasovým hlasem, zahnu doprava za roh a ztratím se. Dům působí mnohem větší, než se zdál zvenku. Zahnu znovu doprava a málem spadnu do otvoru v podlaze. Visí v něm starý rezavý žebřík, který je nezvykle široký a připomíná schodiště. Dole pod sebou vidím kužel světla z baterky a vytuším třepotání Justininých šatů. Musím se opřít o stěnu, abych se při sestupu nezřítil.

Pod domem se nachází sklep se stěnami z tvrdé, udusané hlíny a ze šterku. Navzdory tomu, že obvodové zdi domu dovnitř propouštějí světlo, vládne tady dole jakási prastará tma a vlhkost. Julian s Justine stojí ve tmě přede mnou a za sebou zaslechnu, že Rickard sestoupil na první příčku a jak ho Martin následuje. Sklep je malý, ne větší než menší garáž.

Tísni se tu staré židle a skříně, porcelánové servisy, svícny, lampy, šachovnice s těžkými bronzovými figurkami, kufry plné starého oblečení, tři lahve vína, které vypadají luxusně, ale možná jsou jen staré, a ohromná truhla. Lukas ji jednou rukou otevře. Ve druhé drží velikou svítilnu.

Truhla není plná ani do poloviny, a když do ní Lukas přidá ze šperkovnice prsteny, náhrdelník a brož, není to ani poznat. Tíse to zacinká, stříbro se zatřpytí v paprsku svítilny, ale nic víc.

Kužel světla opíše půlkruh, jak se Lukas otočí k nám. Dal bych ruku do ohně za to, že vidím Justininu ruku v Julianově, prsty propletené. Pak ale oslněním mrknu a ruce sourozenců visí volně, každá sama.

„Co jste tam nahoře dělali?“ ptá se Lukas a kužel světla klouže z Rickarda na Martina, kteří už sestoupili do tmy. Cítím za krkem jejich dech.

„Nic,“ odpoví Rickard.

Lukas se otočí zpátky k truhle, prohlíží si obsah a přejíždí paprskem po ostatních předmětech, které stojí kolem. Pak se obrátí na mě a usměje se.

„Cool, co?“

Neříkám nic, abych si nemusel sám pro sebe formulovat, co si o tom myslím.

„Tohle se mi líbí,“ slyším Justinin hlas. „Mám z toho pocit, že děláme něco společně.“

A pak se zasměje, prázdně a dutě, a mně naskočí husí kůže, jenže nedokážu přesně říct proč, a během okamžiku vypadá neskutečně, že jsem dnešní noc strávil v jednom bytě na Karlavägen a že jsem se odtud odstěhoval a studuju filozofii na univerzitě v hlavním městě. Že jsem unikl. Jako by tohle všechno byl jen sen, stojím teď ve sklepě opuštěného domu a upírám zrak na cosi, co nemůže být nic jiného než kradené věci, a já se právě probudil.

V téže vteřině, kdy dosednu na sedadlo spolujezdce v Lukasově autě, se únava vrátí. Jako by dům vysál poslední zbytky mé energie. Nebo je to snad marihuana, která se ještě vznáší za mýma očima. Během cesty sedím mlčky a Lukas se na mě podívá.

„Ty nechceš vědět, co děláme? Je to super nápad.“

„Jsem hotovej. Musím se vyspat.“

Přikývne.

„Probereme to večer, až se uvidíme.“

Zastaví před bleděmodrým domkem a já si všimnu, že ještě není ani pět. Nevypadá to, že by se někdo z rodičů vrátil.

„Jo?“

„Večer máme v plánu pivo a grilovačku u domu. Vyzvednu tě.“

Nemám sílu na to reagovat, a tak vystoupím z auta. Pak slyším znovu jeho hlas.

„Poslyš,“ říká, „je fajn, že jsi zpátky. Bez tebe by to nebylo ono.“

Nevím, co myslí tím „to“, ale usměju se, přikývnu a za chvíli je pryč a já zůstanu stát sám zády k domovu mého dětství.

Probudím se zase zazvoněním telefonu a tentokrát mám sto chutí s ním praštit o zeď. Jelikož předpokládám, že je to Lukas, nenamáhám se na telefon ani podívat, natož hovor zvednout. Místo toho zamířím s vibrujícím telefonem v ruce ven. Dům je pořád ještě prázdný a v tuhle chvíli to ve mně vzbudí pocit osamělosti.

Otevřu venkovní dveře a chystám se Lukase pozdravit, ale není to on. Opřená o auto tu stojí jeho sestra Alex. Stiskne tlačítko svého telefonu a můj utichne.

„Nazdar, Davide,“ pozdraví mě. „Ty spíš? Několikrát jsem zvonila.“

„Jo, spal jsem. Čau.“

Alex má na nohou sandály, harémky a k nim červené tílko. Husté vlnité vlasy visí v nedbalém uzlu na zátylku. Není namalovaná.

Přistoupím k ní a obejmů ji. Alex je o půl hlavy menší než já, kůže jí voní krémem na opalování a vlasy šamponem, který poznávám. Objetí Alexiných paží je pevné. Uvědomím si, jak

moc se mi po ní stýskalo, a nechce se mi ji pustit. Vyděsí mě to, a tak ji pustím a snažím se vypadat nenuceně.

„Má přijet Lukas,“ vysvětluju. „Nevím kdy.“

Kousne se do spodního rtu a já se v tu chvíli chci dotknout prsty jejích úst.

„Chtěla jsem s tebou o něčem mluvit.“

„O nás?“

„Ne.“

Mávnu rukou k domu.

„Můžeme jít dovnitř. Uvařím kafe, jestli máš chuť.“ Zívnu. „Já si ho každopádně dát musím.“

Předtím jsem napsal, že jsme se spolu jednou skoro vyspali. Nevím proč, možná proto, že jsem zároveň psal o sobě a Lukasovi. O některých věcech se těžko mluví, ale mám dojem, že aby tohle všechno dávalo smysl, musím vyprávět o nás s Alex.

Jelikož jsme byli s Lukaselem nejlepší kamarádi, trávil jsem taky hodně času s jeho sestrou. Viděl jsem ji vyrůstat, stejně jako i ona viděla vyrůstat mě. Před pár lety, na podzim po maturitě, začala studovat sociologii a odstěhovala se na kolej ve městě. Na začátku loňského léta jsme zašli do stejného klubu. Ujel mi autobus domů a Lukas byl pryč.

Ani ona ani já jsme předtím tolik a tak skvělého sexu nezažili. Asi to bylo trochu kvůli tomu, že jsme měli dojem, že nesmíme, a částečně proto, že jsme se tak dobře znali.

Když jsem druhý den odpoledne nastoupil do autobusu, měl jsem namožená stehna. Celé minulé léto uplynulo v zásadě tak, že jsme před Lukaselem tajili, že se vídáme. Ten den, co jsem se stěhoval, mě na nádraží vezla ona s Lukaselem a ta frustrace z toho, že jsem ji měl tak blízko, a přesto jsem se jí nemohl dotknout, rozloučit se s ní, mě tak vyčerpala, že jsem většinu cesty vlakem prospal.

Ty dny před létem, kdy jsme lehávali u ní na posteli nebo na pohovce v ulici Syskonhamnsgatan a povídali si o popkultuře, politice, o sourozencích a o rodičích, o dětství, které jsme měli stejné, a přece jiné, ty dny patří k okamžikům, kdy jsem se pocitu štěstí přiblížil asi nejvíc. Je mnohem chytřejší než já, dokáže se daleko lépe vyjádřit, přemýšlet, a to se mi líbí. Mluvili jsme o velikánech sociologie, Bourdieuovi, Weberovi, Marcusovi a Durkheimovi a mně připadalo, že právě dospíváme, že objevujeme nové věci, nové myšlenky a úhly pohledu. Alex je jedna ze skutečně malé skupinky lidí, se kterými se mi nikdy nechce přestat povídat.

Podám jí v kuchyni hrnek kávy. Je šafránově žlutý a stojí na něm „Každý někdy může mít den blbec“. Z kuchyňského rádia někdo vytrubuje reklamu na Vše pro dům a zahradu někde na okraji města. Alexiny ruce jsou opálené, s dlouhými prsty. Zamýšleně klepe nehtem ukazováčku do hrníčku.

„Stýskalo se mi po tobě.“

„Budu tady celé léto.“

Postavím hrnek na stůl a posadím se naproti ní. Usměje se.

„Slyšela jsem.“

Loknu si kávy, silné, horké, černé.

„Lukas,“ řekne pak.

Překvapeně zdvihnu obočí.

„Lukas?“

Přikývne.

„No?“ pobídnu ji nejistě.

„On vždycky dělal blbosti. Nic vážného, ale... no prostě blbnul. S maličkostma.“

Vzpomenu si na jeho čachry s hokejovými kartičkami. Jak kradl kořalku ze soukromých palíren ve východním Dalenu. Pěstování marihuany, které nikdy nedopadlo, protože byl moc

netrpělivý. Krádeže v Ylvině krámku. Jak se mu podařilo získat deset pytlů už vrácených, slisovaných zálohovaných plechovek, které se pokoušel nafouknout pomocí montážní pásky a kompresoru, aby je mohl vrátit ještě jednou.

„Ale teď... vždyť mu bude letos třiaadvacet, sakra.“

Napije se kávy a zahledí se z okna. Má malý nosík, lehce asymetrický od doby, kdy si jednou jako dítě zlomila nosní kost. Když o tom člověk neví, není to vidět. Je to neodolatelné.

„Hodně pije,“ povídá. „A hulí jednu za druhou. Čert ví, jestli nejede i na něčem tvrdším. Předevčírem jsem našla nějaký tabletky a hromadu telefonních čísel.“

„Telefonních čísel?“

„Na papírku. Žádné jméno, jen spousta čísel.“

„Nemohlo to bejt kvůli brigádě?“

Zavrtí hlavou.

„Vždyť znáš Lukase. Hledání brigády vzdal už před pár tejdnama. Dneska jsem o tom mluvila s tátou. Přemluvila jsem ho, aby nechal Lukase pracovat pro něj. Jenže...“

„Já vím, seděl jsem zrovna vedle něj. Povídal, že si sežene peníze sám.“

Alex kroutí hlavou.

„Sežene peníze sám,“ opakuje. „Když člověk zná Lukase, ne-kouká z toho nic dobrého.“

„Určitě si nemusíš dělat starosti,“ uklidňuje ji. „Lukas si vždycky poradí. Rád bych ale věděl, co bude dělat, až skončí léto.“

Podívá se na mě unavenýma modrýma očima.

„Bude studovat filmovou vědu, Davide. Filmovou vědu.“

„Lepší než nic.“

„To sotva. Vždyť chce zůstat bydlet tady. Dokud zůstane, nikdy do sebe nepůjde. Navíc ho k přihlášce přinutila máma. On tu školu dělat nebude.“

„Chtěla jsem tě poprosit... kdybys měl sílu, víš... Kvůli tomu jsi domů nejezdil, to je mi jasné, ale kdybys to zvládnul, tak bys snad na něj mohl trochu dohlédnout. Nemusíš mi nic říkat nebo tak, jenom... abys dohlédl, že se to úplně nezvrhne.“

Alex vypadá, že má upřímnou starost. Opírá se o auto, chystá se odjet. Lukas před chvílí volal a už je na cestě.

Přikývnu.

„Kdy se zase uvidíme?“

„Brzy,“ odpoví a chabě se usměje. „Léto je dlouhý.“

Ty roky po maturitě, než jsem se odstěhoval, jsem občas jezdil do města. Nasedl jsem do autobusu a zašel do kina nebo někam s kamarády, které jsem tu znal, a občas jsem u nich přespával. Ale často, čím starší jsem byl, tím častěji, jsem zůstával tady. Jako tu zůstávali a zůstávají ostatní. Nad tímhle místem se vznáší cosi věčného, něco, co mi připomíná, jaké to asi bývalo kdysi.

Vyrůstali jsme v domech, které leží na různých koncích vesnice. Martin na severu, já s Lukase na jihu, Rickard na západě, Julian s Justine na východě, ale tady žádný dům od druhého nedělí víc než pár kilometrů, každý každého zná a slyšel, co se o něm šušká.

Vypráví se, že Lukase rodiče jsou ke svým dětem lhostejní, nechají je dělat, co se jim chce, a je jim to jedno. Že Lukase s Alex nikdo nevychoval, v tom smyslu, v jakém se tohle slovo obvykle používá. Nikdy jsem si u Lukase doma ničeho nevšiml, ale na druhou stranu jsem byl ještě dítě, a takovéhle věci se dají snadno skrýt, pokud člověk opravdu chce. Říká se, že Julian chodí s Justine, která otěhotněla, a že plod byl znetvořený. Že si nechala udělat potrat v jiném městě, aby nepřišla do

řečí. A nejvíc si pamatuju fámy o Martinovi. Ta nejpozoruhodnější spočívala v tom, že když Martinovi bylo jedenáct, pokusil se za tělocvičnou znásilnit nějakého kluka jménem Jesper.

Povídalo se, že Martin má pod postelí haldu teploušských pornočasopisů.

Že vykouřil nějakého chlapa v autě, aby měl na cigára.

Takové pověsti kolují kolem Martina. Fámy o ostatních nebyly tak bizarní. Ale nebylo jich o nic méně. Takhle jsou na tom všichni, a já bych rád věděl, co se říká o mně. Jestli se povídá něco o mně s Alex.

Sedím u Lukase v autě a píšu SMS Isabelle: *promiň, letěl jsem brzo ráno a musel jsem už jít. Nechtěl jsem tě budit.* Lukas vypne rádio a pustí radši CD. První písnička je nějaký cover na „Beat It“ Michaela Jacksona.

„Kradený věci,“ povídám.

„Že je to dokonalej nápad?“

Lukas se zasměje, odbočí na silnici a po pár set metrech zatočí vlevo na cestu, která nemá jméno.

„Nemám ponětí, o jakým nápadu mluvíš.“

„Jasně.“

Čekám na Lukasovo vysvětlení a zapaluju si cigaretu.

„Naše hlavní turistická atrakce,“ povídá Lukas. „Blešák.“

Má pravdu. Každé léto se všichni sejdou na sportovišti. Obchodníci se starožitnostmi a sběratelé přijíždějí z celého jižního Švédska, aby tu nakoupili, a venkovani zase proto, aby prodali.

„Tady lidi shromažďují věci. Mnohem víc než jinde. Na blešáku se snaží prodat co nejlíp, ale ve skutečnosti tomu prd rozuměj. Zato sběratelé a starožitníci si tu nakoupí za pakatel a pak to všude po Švédsku prodávaj dalším obchodníkům nebo po menších vetešnictvích.“

Potáhnu z cigarety.

„Dlouho jsem si říkal, jak to využít,“ pokračuje Lukas.
„A pak jsme našli ten barák.“

„Jak jste ho vlastně našli?“

„To je fuk. Ale nejdřív se mi to vůbec nespojilo. Jednou odpoledne jsme se opalovali na schodech a Martin se zeptal, co s tím domem uděláme. Nevím, povídám já. Ale k něčemu ho přece musíme využít, říkal Martin. Tak jsem se zamyslel, a skoro aniž bych o tom nějak uvažoval, mozek si už barák spojil s tím bleším trhem. No a pak... hej, posloucháš mě?“

„Jo, poslouchám.“

„Takže aniž bych o tom přemýšlel, spojil se mi v hlavě ten barák s blešákem, a já povídám, že by se skvěle hodil jako skryš. Měsíc jsme tam chodili skoro den co den a nikdy jsme tam neviděli ani nohu. Ale co tam budem schovávat? zeptal se někdo, myslím, že Julian nebo Justine, a já povídám, že by se tu výborně schovávaly kradený věci.“

„Proč?“ zeptám se.

„Jak jako proč?“

„Proč kradený věci?“

Lukas pokrčí rameny.

„Protože můžem.“

„Lukasi...“ začnu, ale nevím, jak pokračovat.

„Co?“ Zavrtím hlavou.

„No, a jak tady toho lidi fůru nasbíraj, tak my zas uděláme spoustu vloupaček. Máme celkem přehled o tom, kdo má zajímavý věci, co půjdou prodat dál. Plán je, že pak uděláme turné po Švédsku, po různých velkejch blešákách.“

„Turné po Švédsku?“

Na mojí cigaretě uhořel dlouhý kus popela, který mi odpadne do klína.

„Jo. Na velký blešáky jezdí tuna zákazníků a prodejců z ci-

ziny. Jsou celý divý po skandinávskéjch starožitnostech. Zrovna pracuju na kontaktech s pár lidma.“

Myslí se mi mihnou Alexina slova, bezejmenná čísla, která zahlédla u Lukase doma. A vzpomenu si na ni, na dotyk jejích prstů na mých, když ležíme u ní v posteli a porovnáváme, jak máme velké ruce.

„Že je to super nápad?“

„Je.“

Vím, že na tom, že člověk někde nejdřív nakoupí starožitnosti a pak je prodá dál, se dají vydělat velké peníze. Takže pokud je člověk místo toho nejdřív ukradne, vydělá logicky ještě víc.

„Zatím máme za sebou jen pět vloupaček, ale viděls, kolik jsme toho našli?“

„Chystáte se,“ začnu větu v okamžiku, kdy auto stočí do lesa. Připadá mi to stejně absurdní jako tehdy poprvé. Takhle prostě zmizet.

„Na co?“

„Chystáte se i na Valldemana?“

Lukas se na mě podívá, jako bych na něj mířil pistolí.

„Hráblo ti?“ Vypne motor. „Do toho baráku v životě nevčkročím, dokud nebudu mít klíč.“ Lukas otevře dveře auta. „A kód od alarmu.“ Podívá se na mě. „Takže: ne.“

Martin s Rickardem ještě nedorazili. Julian s Justine jsou na verandě, ale nevšimli si nás. Oba s Lukaselem vidíme, jak se oblékají. Než si Justine natáhne plátěné kalhoty, stihnu zahlédnout její holý zadek, oblý a bledý proti opáleným zádům. Nemá kalhotky. Julian stojí u ní a zapíná si košili. Mají mokré vlasy, které vypadají tak, jak dokážou vypadat jen po koupání. Když nás Julian uvidí, pokyne nám rukou na pozdrav a zvedne pytel dřevěného uhlí, který stojí na verandě.

„Super!“ pochvaluje si Lukas.

„Měli byste se vykoupat,“ řekne Justine a podívá se na mě.
„Můžu se s váma vykoupat ještě jednou, kdybyste chtěli.“

Lukas zajde do domu a já jdu za ním, ale ve dveřích se zarazím, protože slyším Juliana říkat, že by možná měl zavolat do Lidlu.

„Volal jsem tam loni taky pozdě,“ říká Julian. „Ještě nějaká práce byla.“

„Proč?“ diví se Justine nechápavě.

„Krádeže, vloupačky... to... to není sranda. Je to úplně něco jinýho, než co jsme dělali předtím.“

„No a? Tobě nějak záleží na lidech z Dalenu? To jsem nevěděla.“

Julian chvíli mlčí. Pak odpoví:

„Záleží mi na mně. A na tobě.“

Nechci slyšet zbytek rozhovoru, a tak jdu do domu najít Lukase. Narazím na něj, když jde zase ven.

„Martin s Rickardem dorazí za chvíli,“ oznamuje. „Přivezou kuřata.“

Povídá se, že dům postavil jeden švédský bezejmenný kat v polovině devatenáctého století. Že prý poté, co za jásotu davu popravil nějakou mladou ženu, zešílel, sebral koně a vůz a projel jihozápadní kraje, až dojel tam, kde ho nikdo nenajde. Za Dalenem si postavil obydlí, kde žil až do své smrti o deset let později.

Kolik lidí v domě od katovy smrti bydlelo, nikdo neví. Dnes je zapomenutý, pohřbený jako tajemství mrtvého. Dům stojí blízko jezera Storsjön, zahaleného mohutnými jehličnatými stromy. Když se člověk postaví do dveří a povede se mu přehodit vysoké vrcholky stromů, uslyší kámen spadnout do vody. Ale neuvidí ho. Na opačném konci šterkového plácku